

— Престани! извикал той с глас, но след миг пак заспал.

Сутринта, на ранина, той се събудил. Той не знаел, че бил заспал и изплашено огледал наоколо си. Короната и верижките на царят взети, и голямата врата към градината — отворена.

Той си спомнил думите на царя, че го чака смърт и помислил да избяга през отворената врата, за да спаси живота си. Най-после решил да остане на поста си и разкаже на царя за станалото.

— Добро утро! казал след малко царят и дошъл при него.
— Хайнц, дай ми короната.

— Короната е открадната, отговорил Хайнц.

— Открадната! извикал царя. — Дай ми верижката.

— И верижката е открадната.

— Не е възможно!

— Няма нищо невъзможно, царю; аз съм заспал на поста си като куче.

— Не знаеш ли, че те чака смърт? попитал царя. — Защо не избяга, — на и вратата е отворена.

— Ами тогава чия глава ще отрежете? отговорил Хайнц.
— Ей аз съм готов да тръгна след вашите войници.

В същото време излязла и княгинята, за да си направи утринната разходка. Като видяла ядосаното лице на баща си, попитала: какво се е случило.

— Нищо; касае се само за главата на Хайнц. Той заспал на поста си и сега го чака смърт, отговорил царя.

Тогава княгинята почнала да плаче и въздиша, да пригръща баща си и да го уверява, че тук има някаква измама. Тя била готова с клетва да потвърди, че Хайнц не е заспивал.

— Не бива да се кълнеш, отвърнал Хайнц, защото клетвата ти ще бъде лъжлива. Аз, наистина, заспах. Но да вървим, да ми се наложи наказанието.

Тогава царя казал:

— Ти си един благороден, честен момък, Хайнц. Снощи аз ти налях във виното приспивателно течност; после сам отворих вратата, за да избягаш, ако искаш. Но ти предпочете да останеш и кажеш самата истина.

— Но, царю, тази ваша шега не е хубава, отговорил Хайнц. Вие трябва да ми искате извинение.

Младия Хайнц се разсърдил много.

— Искаш ли моята дъщеря? попитал царя. Аз се бая с десет срещу един, че тя те обича и е готова да даде живота си за тебе.